Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (siódma izba w składzie powiększonym)

z dnia 23 lipca 2025 r.*

Wspólna polityka rybołówstwa – Rezolucja IOTC dotycząca zarządzania urządzeniami do koncentracji ryb – Sprzeciw Komisji – Odrzucenie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej – Artykuł 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 – Akt mogący być przedmiotem wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej – Pojęcie „postanowień, które mogą naruszać prawo ochrony środowiska” – Artykuł 2 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1367/2006

W sprawie T-1049/23

Bloom, z siedzibą w Paryżu (Francja), którą reprezentował F. Lafforgue, adwokat,

strona skarżąca,

popierana przez

Blue Marine Foundation, z siedzibą w Londynie (Zjednoczone Królestwo), którą reprezentowali P. de Bandt i C. Binet, adwokaci,

interwenient,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali A. Dawes, B. Hofstötter i D. Milanowska, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Królestwo Hiszpanii, które reprezentowały A. Pérez-Zurita Gutiérrez i A. Gavela Llopis, w charakterze pełnomocników,

i przez

Republikę Francuską, którą reprezentowali B. Fodda, M. de Lisi, B. Travard i P. Chansou, w charakterze pełnomocników,

interwenienci,

* Język postępowania: francuski.

SĄD (siódma izba w składzie powiększonym),

w składzie: K. Kowalik-Bańczyk, prezeska, E. Buttigieg, G. Hesse (sprawozdawca), I. Dimitrakopoulos i B. Ricziová, sędziowie,

sekretarz: P. Nuñez Ruiz, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 13 lutego 2025 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca, Bloom, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 sierpnia 2023 r. odrzucającej jako niedopuszczalny jej wniosek z dnia 11 maja 2023 r. o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do decyzji Komisji zawierającej sprzeciw wobec rezolucji nr 23/02 Komisji ds. Tuńczyka w Oceanie Indyjskim (IOTC) dotyczącej zarządzania urządzeniami do koncentracji ryb (zwanymi dalej „FAD") na obszarze podlegającym jej kompetencji (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

Okoliczności powstania sporu

2 Skarżąca jest organizacją pozarządową (NGO) przyczyniającą się do ochrony morskiej różnorodności biologicznej i siedlisk morskich.

3 IOTC jest organizacją międzynarodową powołaną do ochrony zasobów tuńczyka w Oceanie Indyjskim, której Unia Europejska jest umawiającą się stroną na mocy decyzji Rady 95/399/WE z dnia 18 września 1995 r. w sprawie przystąpienia Wspólnoty do Umowy o utworzeniu [IOTC] (Dz.U. 1995, L 236, s. 24).

4 Zgodnie z art. IX ust. 1 umowy o utworzeniu [IOTC] (Dz.U. 1995, L 236, s. 25) ta ostatnia „większością dwóch trzecich członków […] może przyjąć środki ochrony i zarządzania wiążące członków [IOTC]".

5 Artykuł IX ust. 5 umowy o utworzeniu [IOTC] przewiduje:

„Każdy członek [IOTC] w ciągu 120 dni od wyżej określonej daty lub w ciągu innego okresu określonego przez [IOTC] […] może zgłosić sprzeciw w odniesieniu do danego środka ochrony lub zarządzania przyjętego zgodnie z ustępem 1. Członek [IOTC], który zgłosi sprzeciw w odniesieniu do danego środka, nie jest nim związany. Każdy inny członek [IOTC] może w podobny sposób zgłosić sprzeciw w ciągu kolejnych 60 dni licząc od momentu wygaśnięcia 120-dniowego okresu […]".

6 Artykuł IX ust. 6 umowy o utworzeniu [IOTC] ma następujące brzmienie:

„Jeżeli sprzeciw w odniesieniu do środka przyjętego zgodnie z ustępem 1 zgłosi więcej niż jedna trzecia członków [IOTC], inni członkowie są związani takim środkiem; nie wyklucza to jednak wprowadzenia w życia takiego środka przez jakiegokolwiek członka”.

7 Decyzja Rady (UE) 2019/860 z dnia 14 maja 2019 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii na forum [IOTC], oraz uchylająca decyzję z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii na forum IOTC (Dz.U. 2019, L 140 s. 33), określa stanowisko, jakie Unia ma przyjąć na forum IOTC na lata 2019–2023. Załącznik I do decyzji 2019/860 zawiera „zasady” i „kierunki działania”. Zgodnie z pkt 2 lit. f) tego załącznika w stosownych przypadkach Unia stara się wspierać podejmowanie środków zarządzania stosowaniem FAD, szczególnie poprzez usprawnienie gromadzenia danych, dokładne określenie liczby FAD i śledzenie i monitorowanie ich stosowania, środki służące zmniejszeniu ich wpływu na wrażliwe stada tuńczyka, złagodzeniu ich potencjalnych skutków dla gatunków docelowych i niedocelowych, jak również dla ekosystemu.

8 W załączniku II do decyzji 2019/860 określono procedurę corocznego ustalania stanowiska Unii i przewidziano, co następuje:

„Przed każdym posiedzeniem IOTC, na którym organ ten ma przyjąć decyzje mające skutki prawne dla Unii, należy podjąć niezbędne kroki, aby stanowisko wyrażone w imieniu Unii uwzględniało najnowsze informacje naukowe i inne istotne informacje przekazane Komisji, zgodnie z zasadami i kierunkami działania określonymi w załączniku I.

W tym celu i w oparciu o te informacje Komisja przekazuje Radzie z odpowiednim wyprzedzeniem przed każdym posiedzeniem IOTC pisemny dokument zawierający proponowane elementy określające stanowisko Unii do dyskusji i w celu zatwierdzenia szczegółów stanowiska, które ma być przedstawione w imieniu Unii.

Jeżeli podczas posiedzenia IOTC nie będzie możliwe – również na miejscu – osiągnięcie porozumienia w sprawie uwzględnienia w stanowisku Unii nowych elementów, kwestię tę przekazuje się Radzie lub jej organom przygotowawczym”.

9 Na szóstej sesji nadzwyczajnej, która odbyła się w dniach 3–5 lutego 2023 r., IOTC przyjęła rezolucję nr 23/02 w sprawie zarządzania FAD. FAD są sztucznymi systemami pływającymi służącymi do wabienia ryb w celu ułatwienia połowów. Wspomniana rezolucja przewidywała w szczególności stopniowe zmniejszanie liczby dryfujących FAD dozwolonych na jeden statek, utworzenie rejestru dryfujących FAD w celu zwiększenia przejrzystości i monitorowania tych urządzeń oraz zakaz dryfujących FAD w Oceanie Indyjskim przez 72 dni co roku.

10 Zgodnie z motywem drugim rezolucji nr 23/02 art. 5 i 6 porozumienia w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących i zarządzania nimi (Dz.U. 1998, L 189, s. 17) wymagają, aby państwa stosowały w szerokim zakresie zasadę ostrożności do ochrony zasobów rybnych masowo migrujących, zarządzania nimi i ich eksploatacji w celu ochrony żywych zasobów morskich i zachowania środowiska morskiego.

11 Zgodnie z motywem trzecim rezolucji nr 23/02 w ramach stosowania zasady ostrożności art. 6 porozumienia, o którym mowa w pkt 10 powyżej, wymaga od państw, aby zachowały zwiększoną ostrożność, w przypadku gdy informacje są niepewne, nierzetelne lub niewystarczające, i zakazuje powoływania się na brak odpowiednich informacji naukowych w celu opóźnienia w zastosowaniu lub niepodjęcia środków ochrony i zarządzania.

12 W dniu 11 kwietnia 2023 r. Komisja zgłosiła w imieniu Unii sprzeciw w rozumieniu art. IX ust. 5 umowy o utworzeniu [IOTC] wobec rezolucji nr 23/02 (zwany dalej „spornym sprzeciwem) (zob. pkt 5 powyżej). W piśmie wyjaśniającym wskazuje ona zasadniczo, że wdrożenie wspomnianej rezolucji stanowi nieproporcjonalne obciążenie dla flot sejnerów okrężnicowych, a nawet że wdrożenie to jest praktycznie niemożliwe. Ponadto środki zawarte w tej rezolucji nie są poparte dowodami naukowymi.

13 Dziesięciu innych członków IOTC zgłosiło sprzeciw wobec rezolucji nr 23/02 w terminie przewidzianym w art. IX ust. 5 umowy o utworzeniu IOTC. W związku z tym rezolucja ta nie stała się wiążąca na mocy ust. 6 tego artykułu (zob. pkt 5 i 6 powyżej).

14 W dniu 11 maja 2023 r. skarżąca złożyła do Komisji wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do spornego sprzeciwu na podstawie art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Unii (Dz.U. 2006, L 264, s. 13), zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1767 z dnia 6 października 2021 r. (Dz.U. 2021, L 356, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem Aarhus”).

15 W zaskarżonej decyzji Komisja odrzuciła złożony przez skarżącą wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej jako niedopuszczalny ze względu na to, że sporny sprzeciw nie jest „aktem administracyjnym” w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Aarhus, ponieważ sprzeciw ten nie zawiera żadnego postanowienia, które może naruszać prawo ochrony środowiska w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. f) tego rozporządzenia. Zgłoszenie spornego sprzeciwu wobec przyjęcia nowych przepisów w ramach IOTC nie ma żadnego negatywnego wpływu na cele polityki Unii w dziedzinie środowiska.

Żądania stron

16 Skarżąca, popierana przez Blue Marine Foundation, wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

17 Komisja, popierana przez Królestwo Hiszpanii i Republikę Francuską, wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

18 Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy zasadniczo naruszenia art. 2 ust. 1 lit. f) rozporządzenia Aarhus. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady ostrożności. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylającego rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. 2009, L 343, s. 1).

19 W zarzucie pierwszym skarżąca, popierana przez Blue Marine Foundation, utrzymuje zasadniczo, że Komisja niesłusznie odrzuciła jako niedopuszczalny jej wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do spornego sprzeciwu ze względu na to, że sprzeciw ten nie zawierał „postanowień, które mogą naruszać prawo ochrony środowiska" w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Aarhus. Sporny sprzeciw narusza bowiem z jednej strony zasadę ostrożności, a z drugiej strony rozporządzenie nr 1224/2009. Takie naruszenia stanowią jak najbardziej naruszenia unijnego prawa ochrony środowiska, niezależnie od wdrożenia rezolucji nr 23/02 do porządku prawnego Unii.

20 Komisja, popierana przez Królestwo Hiszpanii i Republikę Francuską, kwestionuje argumentację skarżącej. Utrzymuje ona przede wszystkim, że zarzut pierwszy jest niedopuszczalny, ponieważ odsyła on w sposób ogólny do wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej. Nie zawiera on zatem istotnych okoliczności faktycznych i prawnych, na których się opiera. Posiłkowo podnosi ona, że zarzut pierwszy jest bezzasadny. Skarżąca nie wykazała bowiem, w jaki sposób sporny sprzeciw mógłby mieć negatywny wpływ na realizację celów polityki Unii w dziedzinie środowiska określonych w art. 191 TFUE.

21 Komisja podkreśla w tym względzie, że decyzja o zgłoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia nowych przepisów IOTC, przy jednoczesnym dalszym przestrzeganiu istniejących ram prawnych Unii, nie może mieć negatywnego wpływu na cele polityki Unii w dziedzinie środowiska, a zatem nie może sama w sobie naruszać prawa ochrony środowiska w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. f) rozporządzenia Aarhus.

W przedmiocie dopuszczalności zarzutu pierwszego

22 Co się tyczy dopuszczalności zarzutu pierwszego, Komisja uważa, bez szczególnego uzasadnienia, że skarżąca ogranicza się do powtórzenia uzasadnienia swojego wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej.

23 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 76 lit. d) regulaminu postępowania przed Sądem skarga powinna zawierać przedmiot sporu oraz zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów oraz że przedstawienie to winno być wystarczająco jasne i dokładne, aby umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, zaś Sądowi sprawowanie kontroli, w odpowiednim przypadku, bez wspierania się innymi informacjami (wyrok z dnia 7 marca 2017 r., United Parcel Service/Komisja, T-194/13, EU:T:2017:144, pkt 191).

24 Należy również przypomnieć, że aby skarga przed Sądem była dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta, wynikały, choćby w sposób zwięzły, lecz spójny i zrozumiały, z samej treści skargi. O ile sama treść skargi może zostać wsparta lub uzupełniona, w odniesieniu do kwestii szczególnych, odesłaniami do poszczególnych fragmentów dokumentów, do niej załączonych, o tyle ogólne odesłanie do innych pism, także wówczas gdy stanowią one załączniki do skargi, nie rekompensuje braku zasadniczych elementów argumentacji prawnej, które zgodnie z przypomnianymi powyżej przepisami muszą być zawarte w skardze (zob. wyrok z dnia 7 marca 2017 r., United Parcel Service/Komisja, T-194/13 EU:T:2017:144, pkt 192 i przytoczone tam orzecznictwo).

25 W niniejszej sprawie, po zapoznaniu się z pkt 48–51 skargi, dotyczącymi zarzutu pierwszego, a także z pkt 42–47 tej skargi, dotyczącymi pojęcia „postanowień, które mogą być sprzeczne z prawem ochrony środowiska", należy stwierdzić, że okoliczności faktyczne i prawne, na których skarżąca opiera swoją argumentację, streszczone w pkt 19 powyżej, są bezpośrednio zrozumiałe w świetle samej treści skargi i to nawet jeśli skarżąca odsyła do swojego wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej oraz do zarzutów drugiego i trzeciego w celu wykazania, że sporny sprzeciw narusza zasadę ostrożności oraz rozporządzenie nr 1224/2009.

26 Z powyższych rozważań wynika, że wbrew temu, co twierdzi Komisja, zarzut pierwszy jest dopuszczalny w świetle wymogów określonych w art. 76 lit. d) regulaminu postępowania.

W przedmiocie zasadności zarzutu pierwszego

27 Na mocy art. 10 ust. 1 rozporządzenia Aarhus organizacja pozarządowa lub inni członkowie społeczeństwa spełniający kryteria określone w art. 11 tego rozporządzenia są uprawnieni do złożenia wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej do instytucji lub organu Unii, które przyjęły akt administracyjny, lub – w przypadku zarzutu zaniechania administracyjnego – które powinny były przyjąć taki akt, wskazując jako podstawę, że taki akt lub takie zaniechanie narusza prawo ochrony środowiska w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. f) tego rozporządzenia. Taki wniosek musi być sporządzony na piśmie i złożony w terminie nieprzekraczającym ośmiu tygodni od daty przyjęcia aktu administracyjnego, powiadomienia o nim lub jego opublikowania, w zależności od tego, która z tych dat będzie późniejsza, a w przypadku zarzutu zaniechania administracyjnego – ośmiu tygodni od daty, w której akt administracyjny powinien był zostać przyjęty. We wniosku tym podaje się podstawy wszczęcia procedury odwoławczej.

28 W art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Aarhus pojęcie „aktu administracyjnego" jest zdefiniowane do celów tego rozporządzenia jako „akt nieustawodawczy przyjęty przez instytucję lub organ Unii, który wywiera skutki prawne i zewnętrzne oraz zawiera postanowienia, które mogą naruszać prawo ochrony środowiska w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. f)".

29 Zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. f) rozporządzenia Aarhus pojęcie „prawa ochrony środowiska" oznacza „przepisy prawne Unii, które bez względu na podstawę prawną przyczyniają się do realizacji celów polityki Unii w dziedzinie środowiska naturalnego, określonych w [traktacie]: zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego, ochrony zdrowia ludzkiego, ostrożnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych oraz promowania na płaszczyźnie międzynarodowej środków zmierzających do rozwiązywania regionalnych lub światowych problemów środowiska naturalnego".

30 W tych okolicznościach dopuszczalność wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej jest rzeczywiście uzależniona od istnienia aktu administracyjnego lub zaniechania administracyjnego mogącego naruszać prawo ochrony środowiska w rozumieniu rozporządzenia Aarhus (postanowienie z dnia 6 czerwca 2024 r., Asociația pentru Energie Curată și Combaterea Schimbărilor Climatice/Rada, T-1151/23, niepublikowane, EU:T:2024:391, pkt 12).

31 W świetle tych właśnie rozważań należy zbadać argumenty skarżącej i ustalić, czy Komisja mogła odrzucić jako niedopuszczalny wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do spornego sprzeciwu ze względu na to, że nie zawierał on „postanowień, które mogą naruszać prawo ochrony środowiska" w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Aarhus.

32 W niniejszej sprawie Komisja podnosi w zaskarżonej decyzji, że ograniczyła się do zgłoszenia sprzeciwu zgodnie z art. IX ust. 5 umowy o utworzeniu [IOTC]. W wyniku tego działania rezolucja nr 23/02 nie wiąże Unii, w związku z czym nie była ona zobowiązana do wdrożenia tej rezolucji do swojego porządku prawnego.

33 Stąd zdaniem Komisji „zgłoszenie sprzeciwu wobec przyjęcia nowych przepisów, przy jednoczesnym dalszym przestrzeganiu istniejących ram prawnych Unii, w tym prawa Unii w dziedzinie środowiska, nie ma negatywnego wpływu na cele polityki Unii w dziedzinie środowiska i jako takie nie może naruszać prawa ochrony środowiska w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. f) rozporządzenia Aarhus" (pkt 2.1 zaskarżonej decyzji).

34 Na wstępie należy zauważyć, że Komisja nie oddaliła wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej jako bezzasadnego ze względu na to, że sporny sprzeciw nie był sprzeczny z prawem ochrony środowiska, lecz odrzuciła jako „niedopuszczalny", ponieważ ów sprzeciw nie zawierał żadnego „postanowienia, które może naruszać prawo ochrony środowiska" w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. f) rozporządzenia Aarhus, a zatem nie stanowi „aktu administracyjnego" w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. g) tego rozporządzenia.

35 W tym względzie należy zauważyć, że aktami administracyjnymi, które mogą być przedmiotem wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej na podstawie art. 10 rozporządzenia Aarhus, są zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. g) tego rozporządzenia akty nieustawodawcze przyjęte przez instytucję lub organ Unii, które wywierają skutki prawne i zewnętrzne oraz zawierają postanowienia, które mogą naruszać prawo ochrony środowiska w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. f) tego rozporządzenia.

36 W niniejszej sprawie Komisja uznała złożony przez skarżącą wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej za niedopuszczalny z tego tylko powodu, że nie dotyczył on aktu zawierającego postanowienia, które mogą naruszać prawo ochrony środowiska. Należy zatem zauważyć, że Komisja nie odrzuciła wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej jako niedopuszczalnego ze względu na to, że nie zostały w niniejszej sprawie spełnione inne przesłanki określone w art. 10 ust. 1 rozporządzenia Aarhus w odniesieniu do takich wniosków lub wynikające z art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Aarhus w odniesieniu do pojęcia „aktu administracyjnego".

37 Co się tyczy kwestii, czy rozpatrywany wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczył aktu mogącego naruszać unijne prawo ochrony środowiska, należy przypomnieć, że zgodnie z motywem 10 rozporządzenia 2021/1767 przy ocenie, czy akt administracyjny zawiera postanowienia, które mogą ze względu na swoje skutki naruszać prawo ochrony środowiska,

należy rozważyć, czy takie postanowienia mogą mieć negatywny wpływ na osiągnięcie celów polityki Unii w dziedzinie środowiska określonych w art. 191 TFUE, które obejmują „ostrożne i racjonalne wykorzystywanie zasobów naturalnych" oraz „promowanie na płaszczyźnie międzynarodowej środków zmierzających do rozwiązywania regionalnych lub światowych problemów w dziedzinie środowiska".

38 We wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej skarżąca, popierana już na tym etapie postępowania administracyjnego przez Blue Marine Foundation, podnosi, że sporny sprzeciw mógł być sprzeczny z zasadą ostrożności ustanowioną w art. 191 TFUE. Ponadto w szczególności sporny sprzeciw narusza art. 2 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. 2013, L 354, s. 22), który określa cele wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb), w szczególności, że „WPRyb stosuje wobec zarządzania rybołówstwem podejście ostrożnościowe i ma na celu zapewnienie, aby eksploatacja żywych zasobów morza odbudowywała i zachowywała populacje poławianych gatunków powyżej poziomów pozwalających uzyskać maksymalny podtrzymywalny połów".

39 Zdaniem skarżącej sporny sprzeciw jest również niezgodny z rozporządzeniem nr 1224/2009 dotyczącym kontroli w zakresie WPRyb. Skarżąca podkreśla w tym względzie, że art. 14 ust. 3 tego rozporządzenia przewiduje, iż „[d]opuszczalny margines tolerancji w wartościach szacunkowych zapisanych w dzienniku połowowym dotyczących wyrażonych w kilogramach ilości ryb zatrzymanych na pokładzie wynosi 10 % w przypadku wszystkich gatunków". Zdaniem skarżącej masowe wykorzystanie FAD przez floty francuską i hiszpańską w Oceanie Indyjskim do połowów tuńczyka przyczynia się do przekroczenia wartości szacunkowych w tym zakresie.

40 Wynika z tego, że powody wszczęcia wewnętrznej procedury odwoławczej przedstawione przez skarżącą we wniosku o wszczęcie tej procedury dotyczą potencjalnych naruszeń konkretnych przepisów prawa ochrony środowiska, ustanawiających w szczególności zasadę ostrożności w dziedzinie WPRyb.

41 W tym względzie należy zauważyć, że jak wynika w szczególności z pkt 10 i 11 powyżej, motywy drugi i trzeci rezolucji nr 23/02 wymieniają jako cel ochronę zasobów rybnych.

42 Tym samym, zgłaszając sporny sprzeciw, Unia aktywnie sprzeciwiła się przyjęciu środków mających na celu zwiększoną ochronę określonych zasobów rybnych. Dokładniej rzecz ujmując, ów sprzeciw skutkował tym, że Unia nie była zobowiązana do ustanowienia i wdrożenia w swoim porządku prawnym środków przewidzianych w rezolucji nr 23/02.

43 W konsekwencji, wbrew temu, co wskazała Komisja w zaskarżonej decyzji, i mimo że sporny sprzeciw nie spowodował żadnej zmiany stanu unijnego prawa ochrony środowiska, mógł on mieć negatywny wpływ na realizację celów polityki Unii w dziedzinie środowiska określonych w art. 191 TFUE.

44 W tym kontekście należy zauważyć, że z motywu 11 rozporządzenia Aarhus wynika, iż nawet zaniechanie może być przedmiotem wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, podczas gdy z definicji w przypadku takiego zaniechania nie dochodzi do żadnej zmiany unijnego prawa ochrony środowiska.

45 W tych okolicznościach Komisja niesłusznie odrzuciła jako niedopuszczalny złożony przez skarżącą wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej z powodu wskazanego w zaskarżonej decyzji, bez zbadania co do istoty, czy powody dokonania przeglądu przedstawione przez skarżącą mogły uzasadniać poważne wątpliwości co do oceny prawa ochrony środowiska przez instytucję lub organ Unii przy zgłaszaniu spornego sprzeciwu (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 września 2019 r., TestBioTech i in./Komisja, C-82/17 P, EU:C:2019:719, pkt 69; z dnia 6 października 2021 r., ClientEarth/Komisja, C-458/19 P, EU:C:2021:802, pkt 60).

46 W konsekwencji należy uwzględnić zarzut pierwszy skargi i stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji bez konieczności badania zarzutów drugiego i trzeciego.

W przedmiocie kosztów

47 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, należy obciążyć ją własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą.

48 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania państwa członkowskie i instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenientów, pokrywają własne koszty. Królestwo Hiszpanii i Republika Francuska pokrywają zatem własne koszty.

49 Na podstawie art. 138 § 3 regulaminu postępowania Sąd może zdecydować, że interwenient niewymieniony w art. 138 §§ 1 i 2 pokrywa własne koszty. Blue Marine Foundation, która wystąpiła w charakterze interwenienta popierającego żądania skarżącej, pokrywa własne koszty, ponieważ nie wniosła o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) **Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej, przekazanej Bloom pismem z dnia 30 sierpnia 2023 r., o numerze referencyjnym Ares (2023) 5917994, odrzucającej jako niedopuszczalny jej wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do decyzji Komisji zawierającej sprzeciw wobec rezolucji nr 23/02 Komisji ds. Tuńczyka w Oceanie Indyjskim (IOTC) dotyczącej zarządzania urządzeniami do koncentracji ryb na obszarze podlegającym kompetencji Komisji ds. Tuńczyka w Oceanie Indyjskim.**

2) **Komisja pokrywa własne koszty i koszty poniesione przez Bloom.**

3) **Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska i Blue Marine Foundation pokrywają własne koszty.**

Kowalik-Bańczyk Buttigieg Hesse

Dimitrakopoulos Ricziová

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 23 lipca 2025 r.

Podpisy